

Esquerra Republicana de Catalunya

Primer Congrés Nacional

Tenint en compte les nombroses delegacions que les Entitats adherides a Esquerra Republicana portaran al Primer Congrés Nacional, i l'enorme afuència de militants de les terres catalanes que es preveu, s'ha acordat que les sessions d'aquesta magna assemblea dels dies 23 i 24 d'aquest mes, tinguin lloc al PALAU DE PROJECCIONS, dels jardins de Montjuïc.

La gran capacitat de la sala d'espectacles del PALAU DE PROJECCIONS, i de les dependències veïnes, permetrà de donar als assistents al Primer Congrés Nacional, totes les facilitats.

Fins a la data d'avui són nombrosíssimes les Entitats adherides a Esquerra Republicana que, en compliment de les instruccions que els han estat lliurades, ens han adreçat ja la seva adhesió, la llista de socis, degudament avalada pel President i el Secretari, i els noms dels delegats que les representaran en el Primer Congrés Nacional.

Preguem totes les Entitats que encara no ho han fet, la major rapidesa possible per tal de facilitar les tasques del Secretariat (Pelayo, 56, 1.er, 1.ª), Barcelona.

L'estratègia que falla

El senyor Pol, si no ho sabíeu, és un dels escriptors més deliciosos amb què compta la Lliga. Quan els complexos problemes de la vida et posen de mal humor, creieu, no hi ha pòcima millor, ni més ben trobada, que llegir els seus articles; són, per aquest menester, quelcom infalible, molt més infalible que un comprimit d'aspirina o de Veramon.

L'altre dia ens feia saber que sempre li havia agradat tant tafanejar llibres. Ja és estrany, ja, que li agradi una tal cosa! Nosaltres no ho hauríem dit mai, ni sisquera ho hauríem sospitat; perquè almenys per la manera com ell planteja i resol les qüestions polítiques, no ho sembla massa. En fi, ell ho diu i encara que potser s'equivoca com té per costum fer-ho, acceptem que sigui així. Però el que sí ens resistim sempre a creure, és que les lectures li vagin bé; li fan més aviat mal. I no és que això ho diem ara per ganes de trobar brosses al beure. De cap manera! Nosaltres, homes d'esquerra, ens devem a la veritat i no som capaços de false-

jar-la com, per exemple, fa ell cada dos per tres.

A conseqüència, doncs, d'aquest afany exacerbant per la lectura àdhuc arriba—ens diu seriosament— a llegir llibres d'estratègia militar. I està clar, ell que és un home que de tot treu punta—no oblidem que pertany a l'escola del *realisme-opportunista*—, a l'hora present tot el seu tecnicisme bèl·lic li ve que ni pintat per aplicar-lo a la política catalana. Segons el nostre flamant estratega, l'Esquerra Republicana, dirigida per l'honorable president, Macià, resta ja gairebé triturada per la terrorífica acció de l'artilleria grossa de tots els partits catalans. La plaça forta—Generalitat de Catalunya—que està en mans dels autèntics republicans i catalanistes, està a punt d'ésser atacada per tal de posseir-la els seus amics. Heu-s ací el què, en síntesi, ve a dir-nos el senyor Pol, el divertidíssim comentarista polític del portanveu del monarquisme català. Llàstima, però, que la il·lusió de tota aquesta trama guerrerera l'hi hagi durat tant poc. Poques hores

Intolerància religiosa

Els homes d'un partit que, com el nostre, ha propugnat sempre per la secularització dels cementiris i ha sostingut que la diferència de religió entre els homes, no podia ésser un abim que els separés, hem experimentat un gros plaer en veure com, amb la implantació de la República, triomfava aquest ideal basat en els principis d'una fraternitat que va més enllà de la vida.

No érem pas nosaltres dels qui confiàvem que acceptessin de bon grat els nostres principis liberals, aquells que creuen que el fet de professar religions distintes, priva de reposar, després de mort, en el mateix bocí de la terra; però tampoc podíem preveure que, per oposar-s'hi, tinguessin la gosadia d'emprar paraules tan irrespectuoses i tan poc adients als càrrecs que ostenten, com les que han estat pronunciades al Parlament, aquests darrers dies, per dos diputats sacerdots, amb motiu de discutir-se el projecte de llei de secularització de cementiris, l'articulat del qual quedà totalment aprovat en la sessió del dimarts.

Es clar que l'esperit de la República permet que, ara com mai, puguin exposar-se pensaments i manifestar-se totes les idees amb completa llibertat; però cal també ésser comedit i no fer-ne abús, com ha

succeït amb els dos esmentats clergues, que posats a abusar, s'han atrevit a fer manifestacions, com la de "comparar amb els delinqüents els que professen religió distinta de la catòlica".

Causa pena i repugna alhora, que homes investits de la doble representació de diputat i de sacerdot, s'expressin amb tan poc respecte per les idees d'altri, i que quan en un sentit humà es vagi a permetre que pares i fills, marits i esposes que professin religions distintes puguin ésser enterrats en un mateix lloc, s'hi oposin, sostenint la teoria que, "l'amor i la fraternitat no deuen ésser extremats fins a tal punt".

Dos sacerdots, precisament, per combatre la secularització de cementiris, no han trobat altres arguments que unes frases irreverents. Llurs manifestacions no han fet més que ferir els sentiments dels qui no comparteixen la seva religió. No han sabut comportar-se amb el to enlairat que escau en homes de la seva cultura. Han preferit actuar amb esperit sectari i intolerants amb la llibertat d'idees.

Segurament que els més aferrissats cavernícoles, no s'atrevirien a sotseriure les paraules pronunciades pels dos representants de les dretes espanyoles, al Parlament de la República.

després, aquells canons que ell havia somniat encarrats contra l'Esquerra, aquells mateixos aparells imponents i ferotges, d'una potència destructora formidable, vomitaven glops de metralla i de foc damunt del fatídic baluart de la Plaça de la Cucurulla. I, oh dissort!, d'entre aquell fum espesseït i bellugadís, que s'aixecava com una columna aclaparadora damunt les runes dels seus somnis bèl·lics, veïe aparèixer la gloriosa i venerable figura del President de Catalunya, don Francesc Macià, l'home tot cor i bondat, el polític romàntic i generós, rebent la cordialíssima adhesió de l'Assemblea de la Generalitat, i amb ella la gratitud unànime de tots aquells que han aportat el seu esforç per l'adveniment de la República, la qual no podrà mai regatejar al nostre poble l'Estatut

que necessita per a viure amb dignitat i justícia.

Pobre senyor Pol, està de pega. La seva estratègia, com les seves cèlebres matemàtiques electorals, falla lamentablement. L'Esquerra catalana és, avui, tan forta com sempre i fins més forta que mai. Vostè, crègi'ns, pot tenir tècnica, molta tècnica, potser massa tècnica; el que sempre li ha mancat, ha estat el do de l'encert. Amb una mica menys de tecnicisme i una mica més d'intuïció, vostè, senyor Pol, fóra tot un altra cosa. Ara s'ha de limitar a escriure fantasies carinclones, quan la realitat reclama serietat i prudència a tots els catalans, quan menys dels bons catalans que per Catalunya treballen amb fe i esperit de sacrifici en aquesta hora gràvida i prometedora.

SNOB